

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **A. K.**, nar.X, státní příslušnost UKR, t.č. pobytem X, zastoupen Mgr. Petrou Burovou, pracovnící Organizace pro pomoc uprchlíkům se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalovanému: **Policie ČR**, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Křižíkova 12, 180 00 Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.11.2012 č.j. KRPA-148230/ČJ-2012-000022,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č.j. KRPA-148230/ČJ-2012-000022 ze dne 16.11.2012 se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím č.j. KRPA-148230/ČJ-2012-000022 ze dne 16.11.2012 zajistila žalovaná žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 326/1999 Sb. za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění cizince je stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. V odůvodnění rozhodnutí policie konstatovala, že žalobce byl dne 15.11.2012 kontrolován hlídkou Policie ČR a při kontrole předložil náhradní cestovní doklad č.

CR089462 platný od 30.11.2011 do 30.12.2011, ve kterém byl vlepen výjezdni příkaz č. GA0207722 platný od 30.11.2011 do 2.12.2011. Vzhledem k podezření z nelegálního pobytu byl žalobce zajištěn dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. Lustrací v evidencích Ministerstva vnitra bylo zjištěno, že žalobci bylo vydáno dne 6.9.2011 rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 6 měsíců, jelikož na území České republiky pobýval bez cestovního dokladu a povolení k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Na základě tohoto rozhodnutí byl zařazen do evidence nežádoucích osob od 3.12.2011 do 3.6.2012. Jelikož vzniklo podezření, že se dopustil přečinu podle § 337 odst. 1 písm. d) trestního zákona maření úředního rozhodnutí a vykázání, byl dne 16.11.2012 v 9,15 hod. vyrozuměn dozorující státní zástupce pro Prahu 3, který rozhodl, aby se celá věc řešila dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Vzhledem k uvedeným skutečnostem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb. v souběhu s ustanovením § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., neboť svým jednáním opakovaně porušuje právní předpis a dále pobývá na území České republiky bez cestovního dokladu a bez povolení k pobytu, ač k tomu není oprávněn. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že dne 6.9.2011 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu 6 měsíců vedeno pod č.j. KRPA 56762/ČJ-2011-000022, jelikož pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu a bez povolení k pobytu. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 13.9.2011. Žalobce rozhodnutí převzal, ale z území České republiky na základě rozhodnutí o správním vyhoštění nevycestoval a další kroky pro legalizaci pobytu neučinil ani nepožádal o prodloužení náhradního cestovního dokladu nebo o vystavení nového cestovního dokladu. Správní orgán dospěl k závěru, že je dostatečně odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o zajištění, neboť z prokázaného jednání žalobce je zřejmé, že existuje nebezpečí, že zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. K neuložení zvláštních opatření dle § 123b přistoupil správní orgán zejména z důvodu nebezpečí skrývání žalobce.

Proti výše uvedenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, ve které uvedl, že žalovaná aplikovala ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců v rozporu se zákonem, nezvážila aplikaci ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců a porušila ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť své závěry dostatečně neodůvodnila a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce vytýká žalované, že se dostatečně nevěnovala posouzení otázky, zda nepřipadá v úvahu uložení mírnějších donucovacích opatření, která mají přednost před zajištěním cizince. Jednou z možností, jež nabízí § 123b je udání místa, na němž se cizinec bude zdržovat. Žalobce se již více než rok zdržuje na stále stejné adrese a tuto skutečnost správnímu orgánu při svém zajištění sdělil. O místě jeho pobytu ví několik dalších osob, neboť na této adrese bydlí společně se svými kamarády. Žalobce již delší dobu udržuje vztah se slečnou O. K., která má v České republice povolen dlouhodobý pobyt. Žalovaná odůvodňuje neuložení zvláštních opatření za účelem vycestování zejména nebezpečím skrývání žalobce. Je možné se domnívat, že s ohledem na prokazatelná porušení zákona o pobytu cizinců tímto žalovaná míní skrývání žalobce před spravedlností jako jakýsi abstraktní pojem. S ohledem na výše uvedený skutkový stav je však žalobce přesvědčen, že toto nelze v jeho případě posoudit jako skrývání fyzické. Žalobce se domnívá, že v jeho případě mohly být dány podmínky pro uložení mírnějších donucovacích prostředků, žalovaná však jejich aplikaci posoudila nedostatečným způsobem.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že v rozhodnutí jasně poukázala na konkrétní okolnosti případu a definovala jednotlivé skutkové jednání, které jednak nasvědčují učiněnému závěru, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by bylo nedostatečné pro naplnění cíle řízení a současně to, že cizinec svým jednáním naplnil skutkové podstaty obsažené v paragrafovaném znění ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu

cizinců. Pokud by přistoupil k aplikaci zvláštních opatření, musel by mít určitou záruku v tom, že cizinec respektuje pravidla a bude plnit povinnosti mu stanovené. Takovou záruku však správní orgán neměl, neboť účastník řízení několikanásobně během pobytu poukázal, jak dodržuje uložené povinnosti. Příkladem lze uvést jednak nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 6.9.2011 a dále to, že cizinec v době neoprávněného pobytu vykonával výdělečnou činnost na území, aniž by disponoval požadovaným pracovním povolením. Oporou pro tento závěr jsou podklady obsažené ve spisovém materiálu. Ignorování povinností vyplývajících z ustanovení zákona o pobytu cizinců, nerespektování povinností vyplývajících z rozhodnutí správního orgánu a vůbec pohrdání právem České republiky jsou bezpochyby skutečností, jež vyžadují adekvátní právní následek. Pravomocné rozhodnutí o zajištění se jeví správnímu orgánu jako zcela vhodné a přiměřené opatření, zatímco jiná mírnější opatření by z hlediska jednání žalobce byla zjevně nedostatečná.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní) a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť oba účastníci výslovně vyjádřili, že s takovým projednáním věci souhlasí (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce byl zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 326/1999 Sb. Podle tohoto ustanovení je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění nebo cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

Zajištění cizince je zásahem do práva na osobní svobodu každého jednotlivce zaručeného čl. 8 Listiny základních práv a svobod, jakož i mezinárodními smlouvami o lidských právech, jimiž je Česká republika vázána a jsou součástí jejího ústavního pořádku.

Z ustanovení § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. plyne, že k zajištění cizince a tedy omezení jeho osobní svobody musí být splněny kumulativně v něm stanovené podmínky, jednou z nich je zahájení řízení o správním vyhoštění cizince anebo již pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění, které je nutnou, nikoliv však postačující podmínkou pro jeho zajištění. Nezbytou podmínkou zajištění cizince je dle ustanovení § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. také naplnění některého z důvodů uvedených pod písm. a) – e) tohoto ustanovení, v daném případě že bude mařit či ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a dále že nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

Žalobce nepopírá a je si vědom svého nelegálního pobytu na území České republiky a protiprávního jednání, kterého se dopustil, namítá však, že žalovaná měla posoudit, zda v jeho případě nepřipadá v úvahu uložení mírnějších donucovacích opatření.

Podle ustanovení § 123b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území je:

- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií.

Podle § 123b odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. zvláštní opatření za účelem vycestování lze uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění z území nevycestuje.

Z citované právní úpravy vyplývá, že je na správním uvážení orgánu policie, aby věc konkrétně posoudila tak, aby byl zvolen adekvátní prostředek, jímž se zajistí realizace správního vyhoštění cizince. Zákonodárce dle názoru soudu zde vymezil pravomoc policie tak, aby dle konkrétních okolností každého případu formou správního uvážení rozhodla, zda zvolí nejprve zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území, tedy mírnější prostředek, nebo přistoupí k aplikaci ustanovení § 124 zákona č. 326/1999 Sb. Správní orgán je však povinen takovou úvahu o důvodech, pro které přistoupil přímo k aplikaci předmětného ustanovení § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., aniž by předtím uložil cizinci zvláštní opatření za účelem vycestování, řádně odůvodnit. Žalobce v průběhu správního řízení do protokolu uvedl, že již více než rok se zdržuje na stálé adrese, o jeho pobytu ví několik dalších osob, které s ním na této adrese bydlí a dále že udržuje vztah s přítelkyní, která má v ČR povolen dlouhodobý pobyt. Žalovaná však v rozhodnutí tyto důvody neposuzovala a neuložení zvláštního opatření za účelem vycestování řádně neodůvodnila. Skutečnost, že žalobce nerespektoval dřívější rozhodnutí o správním vyhoštění, na území ČR pobýval bez cestovního dokladu a bez povolení pracoval, sama o sobě neznamena, že u žalobce je nebezpečí skrývání a že není možno zabezpečit jeho vycestování z území jinak než zajištěním. Soud proto uzavírá, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění správní úvahy žalované o tom, zda v případě žalobce postačuje či nepostačuje uložení některých ze zvláštních opatření za účelem vycestování stanovených v § 123b zákona č. 326/1999 Sb.

Z uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s.ř.s. a § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil a dle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, avšak žádné náklady mu v souvislosti s řízením u soudu nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. ledna 2013

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová